

bragt det alt for høje sygefravær, vi har, og at vi får gjort en indsats for at få endnu flere voksenlærlinge. Jeg kunne endda udvide rækken ved også at nævne de stadig igangværende forhandlinger om at få ændret SU-reglerne, så det er muligt for flere studerende ved siden af deres SU at have et job, som også vil være med til at løfte en lille del af den kæmpe udfordring, vi har med, at vi har for lille en arbejdsstyrke.

Jeg synes egentlig, at det er beskæmmende, at det kun er regeringen, Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Ny Alliance, der seriøst er gået ind i den her diskussion og står bag ved lovforslaget her. Jeg synes, at de andre partier skjøtter hen over deres ansvar.

Når vi så kigger på det lovforslag, der ligger her, og siger, at hvorfor er det lige præcis den her gruppe, som vi går ind og belønner, så kunne man jo tage den lidt positive tilgang og sige, at det måske er vigtigere, at det er dem, der er raske, og dem, der kan og vil arbejde, som vi får til at arbejde noget mere. Det er lige præcis den gruppe, som vi går ind her og siger, at dem, som egentlig kan og vil arbejde mere, skal vi give en større gulerod, for hvad er vilkårene? Vilkårene er ganske enkelt, at i dag er der 80 pct. af de 60-årige, der er på arbejdsmarkedet, men når man så går 4 år længere frem og kigger på de 64-årige, så er det skiftet rundt, så er det 80 pct., der er ude af arbejdsmarkedet. Der er intet tidspunkt i et menneskelivsforløb, hvor frafaldet fra arbejdsmarkedet er så entydigt markant som i perioden fra det 60. år til det 64. år.

Derfor er det lige præcis her, vi har sat ind med en ordning, som – det vil jeg gerne medgive fru Pia Christmas-Møller og andre – ikke er nogen enkel løsning. Det er ikke sådan et letforståeligt lovforslag, som er brygget sammen her, men det er brygget sammen for netop målrettet at undgå det, som andre partier var inde på, nemlig at der skulle være en speciel stor ekstrakostning ved at belønne nogle, der alligevel ville have fortsat. Vi har forsøgt at afgrænse det, og det giver altså en afvejning af, hvor stor en udgift man skal have til folk, der alligevel ville have fortsat, i forhold til hvor kompliceret en lovgivning vi skal målrette.

Jeg mener, at der i finanslovforhandlingerne er fundet en god balance mellem på den ene side målrettet lovgivning og på den anden side så også en vis begrænsning i, hvor teknisk et lovforslag er.

Det er bygget sådan op, at vi tager fat i, at det arbejdsmarkedsbidragsgrundlag, der er, og det

arbejdsmarkedsbidrag, der bliver betalt, så at sige bliver den optjeningsret, man har år for år, fra man fylder 60 år, til man fylder 64 år.

KI. 14:57

Og hvis man så fortsætter med at være aktiv efterfølgende og har levet op til kriterierne, får man så at sige sine egne penge tilbage igen. Det er selvfølgelig ikke helt sådan, det foregår, men det er sådan set det princip, der ligger bag, nemlig at det, der så kommer til udbetaling senere, svarer til det, man har optjent i perioden.

Der har været en diskussion om, hvorvidt det her skulle være sådan en særlig regel for de højstlønnede. Det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at knap 90 pct. af de 64-årige tjener under 300.000 kr. Det er altså den helt store gruppe af de 64-årige, der er målgruppen for det her lovforslag. Det er kun en meget, meget lille del af befolkningen, der som 64-årige har en indkomst på over 0,5 mio. kr. Det er faktisk, kan man sige, også for den gruppe, vi under forhandlingerne enedes om at lægge en grænse ind, sådan at man, hvis man har haft en indtægt, der overstiger 550.000 kr., så ikke kan komme ind under den her ordning. Det er gjort netop ud fra de betragtninger, som hr. Niels Helveg Petersen gjorde om, at vi her har at gøre med grupper, for hvilke sandsynligheden for, at de alligevel ville være fortsat på arbejdsmarkedet, var så stor, at vi ikke mente, at det var rimeligt at give dem en ekstra belønning.

Så har der været en række kommentarer om den her bundgrænse for indtægt. Hvad var nu det for noget? Især hr. Nick Hækkerup var meget bekymret for, om det her nu skulle betyde, at vi holdt nogle udenfor på grund af en for høj grænse for, hvilken indtægt der skal være. Jeg vil sådan set håbe, at Socialdemokratiet vil genlæse forslaget og efter en anden gennemlæsning måske genoverveje deres modstand.

For sagen er den, at der for at få ret til at komme ind under ordningen er to krav, der skal være opfyldt. Det ene er et timekrav. Vi kræver, at man skal være så meget på arbejdsmarkedet, at man lever op til det ATP-krav, der er i forbindelse med at være fuldtidsbeskæftiget. Men der er jo en gruppe mennesker i samfundet, som ikke indbetaler til ATP. Det gør selvstændige ikke, det gør honorarmodtagere ikke. Hvordan skal vi så sikre, at de også leverer en arbejdsindsats, der nogenlunde modsvarer en fuldtidsbeskæftigelse, sådan at man ikke laver en meget mere gunstig ordning for honorarmodtagere og selvstændige end for lønmodtagere?